

РЕШЕНИЕ

№ 378

гр. София, 24.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 15.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4053** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.204, ал.4 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на „Карготек България“ ЕООД срещу Национална агенция за приходите. Първоначално въз основа на тази искова молба е образувано дело № 4169/2020 г., по описа на АССГ, в която се претендира обезщетение в общ размер на 40 987.99 лв., по пет субективно предявени иска. С решение № 1887/28.02.2022 г., постановено по административно дело № 4204/2021 г. по описа на ВАС е отменено решение № 943/17.02.2021 г., постановено по административно дело № 4169/2020 г., по описа на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане със задължителни указания. Образувано е административно дело № 2226/2022 г. по описа на АССГ. С определение № 3194/18.04.2022 г. по административно дело № 2226/2022 г. по описа на АССГ, производството по делото е разделено.

Настоящото производство е по т.4 от исковата молба, а именно за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 7 040,99 лева, претендирани като заплатено възнаграждение за данъчна консултация и изготвяне на жалба пред директора на дирекция „ОДОП“ срещу Ревизионен акт № Р-22221018007281-091-001 / 01.08.2019 г., на органи по приходите при ТД на НАП С., който е отменен като незаконосъобразен с решение № 1851/01.11.2019г. на директора на Дирекция „ОДОП“ С.; законната лихва върху главницата, считано от 01.11.2019г., когато с решение № 1851 директорът на дирекция „ОДОП“ отменя ревизионния акт до окончателното

плащане на главницата.

Ищецът твърди, че във връзка с извършвана на дружеството ревизия за периода 01.02.2018 - 30.04.2018 г. е издаден ревизионен акт № Р-22221018007281-091-001/01.08.2019г. На 16.08.2019 г. дружеството е подало жалба пред директора на дирекция ОДОП, С.. С решение № 1851/01.11.2019 г. директорът на дирекция ОДОП – С. е отменил изцяло ревизионния акт.

Ищецът твърди още, че в хода на обжалване на ревизионния акт пред директора на дирекция ОДОП - С. е ангажирал дружеството „Делойт България“ ЕООД за изготвяне на жалбата и е направил разноски в размер на 7040.99 лв. Твърди, че не би направил описаните разноски, ако не бе издаден незаконосъобразния административен акт - ревизионен акт № Р-22221018007281-091-001/01.08.2019г. Предвид изложеното, моли ответникът да бъде осъден да му заплати обезщетение за имуществени вреди в размер на 7 040.99 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 01.11.2019г., когато с решение № 1851 директора на Дирекция „ОДОП“ отменя ревизионния акт, както и сторените по делото разноски.

Ответникът - Националната агенция за приходите възразява срещу допустимостта и основателността на исквете. Счита, че в случая в правомощията на съда по настоящия иск за обезщетение за вреди е да изследва дали ищецът е положил дължимата грижа при уговарянето на адвокатското възнаграждение с оглед вида и тежестта на установените му публични задължения с ревизионен акт № Р-22221018007281-091-001/01.08.2019г. Излагат се доводи, че искът е недопустим в частта му, в която се претендира пълният размер на стойността по фактурата или по конкретно с размера на начисления ДДС. Сочи още, че ищецът претендира сумата от 7 040.99 лева без да е посочил как е изчислена тя и за какво се иска. Ответникът счита, че исканото обезщетение е прекомерно, необосновано и неотговарящо на критериите на чл. 36, ал.2 от Закона за адвокатурата, както и на тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016г., ОСС на ВАС. Счита, че разноските, направени от лицето за адвокатско възнаграждение за целите на обжалване на РА по административен ред не следва да се приемат за пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт и не представляват имуществени щети по смисъла на чл.4, връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. С решение № 1887/28.02.2022 г., постановено по административно дело № 4204/2021 г. по описа на ВАС са дадени конкретни указания във връзка с разпределяне доказателствената тежест между страните и попълване на доказателствата.

Представителят на СГП счита, че не са налице кумулативно необходимите предпоставки по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ – за наличие на вреди и пичинна връзка.

Административен съд София – град, като съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото безспорно се установява, че по отношение на ищеца е издаден ревизионен акт /РА/ № Р-22221018007281-091-001/01.08.2019 г., с който са определени данъчни задължения.

С Решение № 1851/01.11.2019 г. директорът на дирекция „ОДОП“С. този РА е отменен изцяло.

Представен е договор за предоставяне на правни услуги от 04.01.2019 г. между ищеца и „Делойт България“ ЕООД и общи условия към него.

Представена е фактура, издадена от „Делойт България“ ЕООД за сумата от 7040,99 лв.

с ДДС с предмет „изготвяне и подаване на жалба пред Директора на ОДОП срещу Ревизионен акт № Р-22221018007281-091-001/01.08.2019 г. по ревизията за периода февруари-април 2018 г.“ /това е периодът, за който е издаден РА/. Като дата на сделката е посочена датата 29.10.2019 г., а дата на плащане – 12.11.2019 г.

Представена е жалба от ищеца до директора на дирекция ОДОП срещу цитирания РА с дата на входирането ѝ 16.8.2019 г. Жалбата е подадена от адв. Г. С., видно от решението на ОДОП - без приложено пълномощно, което е представено в следствие, при изпълнение на дадени от органа указания, след което е прието, че жалбата е редовна. Пълномощни за адв. Г. С. са представени – 2 бр.; едното общо, а другото – изрично за обжалване на процесния РА /л.121/, представено с молба от 1.9.2022 г. Пълномощните са от 30.8.2019 г. и в първото, освен адв. Г. С., е включена и адв. Ц. К.. Пълномощните изхождат от ищеца.

Представено е писмо до управителя на ищеца от Адвокатско дружество „Д. лигъл“, от 4.1.2019 г. относно рамков договор за предоставяне на правни услуги. Видно от това писмо са описани клаузи по този договор, който се предлага да се сключи. Накрая на писмото е отбелязано, че М. Х. М., управител на ищеца, е прочела и изцяло се съгласява с клаузите на предложението.

На л. 137 е представено извлечение от ел.поща, видно от което Ц. К. е изпратила на Н. Ж. „за преглед и коментари проекта на жалба срещу ревизионния акт, издаден на Карготек“. Н. Ж. е попитал на 28.6.2019 г. дали трябва сумата да е платена преди делото, за да може да претендира разноски, както и е поискал да се издаде фактурата. В отговор е изпратено копие на сигнал и е посочено, че ако няма произнасяне ще подаде жалба до съда, като цената за изготвяне и съдебната фаза ще е 750 евро без ДДС. Писмото е от 27 юни 2019 г.

От правна страна.

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

Законът за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ - чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

В чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица.

Съгласно чл.205 от АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Съгласно тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк.гр.д. № 3/2004 г., ОСГК НА ВКС когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването - [чл. 1, ал. 2 ЗОДВПГ](#).

По отношение на първата предпоставка на сложния фактически състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ съдът намира, че същата е осъществена - налице е административен акт - РА № Р-22221018007281-091-001/01.08.2019 г., отменен като незаконосъобразен.

Съдът обаче намира, че не са осъществени нито една от останалите предпоставки на чл. 1, ал.1 ЗОДОВ.

Не се доказва наличието на претърпяна имуществена вреда от ищеца. В случая се претендират претърпени вреди – направени разноси в производството по административно обжалване пред по-горестоящия орган на РА, посочен по-горе, и отменен впоследствие. За да се приеме за установено, че действително са направени такива, ищецът, чиято е доказателната тежест и която му бе указана, следва при условията на пълно и главно доказване, да установи този факт. При пълното доказване следва да се създаде сигурно убеждение относно това, че твърденият факт се е случил в обективната действителност и съответно – да са изключени всякакво съмнение и вероятност, че не се е случил.

В процесния случай съдът намира, че от страна на ищеца не са представени в достатъчна степен убедителни доказателства, от които да може да се направи извод в тази насока.

В подкрепа на твърденията си за направата на твърдените разходи ищецът е представил обсъдения по-горе договор от 4.1.2019 г. за предоставяне на услуги, вкл. и правни. Видно от този договор, изрично е посочено, че възнаграждението ще бъде определяно за всяка услуга, включена в съответния анекс с предмет – извършването ѝ. По делото не е представен такъв анекс, в който да се сочи предоставянето на такава услуга по обжалването на издадения РА, както и размера на договореното възнаграждение. Това е констатирано още при първоначалното разглеждане на делото.

Следва да се отбележи, че във връзка с обжалването на процесния РА се установява, че са извършвани действия по процесуално представителство от страна на упълномощен от ищеца адвокат. Този адвокат обаче /адв. Г. Н. С./ не се установява в какви точно правоотношения е с дружеството „Делойт България“ ЕООД – посочено на стр. 7 от исковата молба именно като лицето, с което е сключил договор за предоставяне на правни услуги и в чиято полза се твърди, че са сторени претендираните по това дело разноси за адвокатско възнаграждение.

Съдът споделя и изложеното при първоначалното разглеждане на делото, че фактурата от 29.10.2019 г. (обсъдена по-горе), е издадена значително след подаване на жалбата, като в нея е посочена дата на плащане 12.11.2019 г. Решението на ОДОП, с което е отменен РА е от преди датата на твърдяното плащане – 1.11.2019 г.

В изпълнение на указанията, дадени с отменителното решение на ВАС, с определение от 18.8.2022 г., съдът указва на ищеца да представи доказателства, удостоверяващи отношенията между него и адвокат, от когото са изготвени и подадени представените по делото жалби до съда и дружеството, издало фактурата, както и представяне на документи за процесните плащания– банкови извлечения или ангажиране на специални знания. Указано е да се представят и доказателства за наличие на връзка между основанието, посочено във фактурата и данъчното събитие в случаите при несъвпадение на датите във фактурата и дата, посочена в нея относно основанието за издаване на фактурата. За указанията ищецът е уведомен, на 26.8.2022 г., видно от призовката на л.240.

С молба от 14.11.2022 г. от ищеца, представляван от адв Ц. К., са представени отново същите документи, вече представени при първоначалното разглеждане на делото. Не са представени нови.

Отново е представено обсъденото при първоначалното разглеждане на делото

извлечение от сметка, в което се сочи датата на изготвяне на отчета – 12. 05. 2019 г., към която дата все още нито е издаден самия РА, нито е подадена жалбата, нито пък въобще фактурата се сочи да е издадена.

Видно от „детайли на транзакцията“, се сочи, че е преведена сумата от 12908,49 лв. с дата на “изготвяне на отчета“ 12.5.2019 г. По делото не е представен този отчет, за да може да се установи за какви точно услуги е изготвен. Отделен е и въпросът, че размерът на сумата е различен от този по фактурата.

Ето защо съдът счита, че не може да се приеме, макар и да е издадена фактура, че са налице доказателства за плащането ѝ и следователно – да се направи извод, че са налице разходи в тежест на ищеца на твърдяното основание, които да подлежат на възстановяване.

По делото не са представени други доказателства, от които да може да се направи извод, че е заверена сметката на кредитора, съобразно изискването на чл. 75, ал. 3 от ЗЗД. Представеното заверяване на сметката не може да се отнесе към фактите, за които е претендирано обезщетение. Отделен е и въпросът че неговият размер многократно надвишава размера на възнаграждението, посочен в представената електронна кореспонденция за обжалване на РА по съдебен ред /750 евро/, по който е необходимо извършване на по-голям обем процесуални действия от тези по подаване на жалба срещу РА, за които се претендира процесната сума.

Предвид изложеното съдът намира, че така предявения иск за заплащане на сумата от 7040,99 лв. е изцяло неоснователен и недоказан.

Ето защо съдът намира, че исковете са неоснователни.

По разноските.

Доколкото ответникът претендира разноски за юрисконсултско обезщетение и предвид неоснователността на исковете, както и предвид фактическата и правна сложност на делото, то следва да му се присъдят разноски за такова в размер на 100 лв., на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за правната помощ.

Въз основа на тези мотиви съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от „Карготек България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу Националната агенция по приходите за присъждане на обезщетение за претърпени вреди от отмяната като незаконосъобразен на ревизионен акт № Р-22221018007281-091-001/01.08.2019 г., на органи по приходите при ТД на НАП С., както следва:

- 7 040,99 лева , претендирани като имуществени вреди за данъчна консултация и за заплатени адвокатски възнаграждения за правна защита и представителство по оспорване на ревизионен акт № Р-22221018007281-091-001/ 01.08.2019 г. пред директора на дирекция „ОДОП“

- законната лихва върху главницата, считано от 01.11.2019г. – датата на постановяване на решение № 1851, с което директорът на дирекция „ОДОП“ отменя ревизионния акт до окончателното плащане на главницата;

ОСЪЖДА „Карготек България“ ЕООД да заплати на Националната агенция по приходите сумата от 100 лв. разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на

Република България в 14-дневен срок от уведомлението за изготвянето му.

СЪДИЯ: